

Ἡ Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου (Gillet Lev Fr. (1893-1980))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη](#)

Ἐὰν ἔχουμε ζήσει τὴ χαρὰ τῆς Πασχαλινῆς περιόδου, εἶναι σπάνιο νὰ μὴν νιώσουμε ἓνα σφίξιμο στὴν καρδιά, ὅταν ἔρχεται ἡ μέρα τῆς Ἀναλήψεως. Ξέρουμε πολὺ καλὰ ὅτι εἶναι μία ἀπὸ τὶς μεναλύτερες γιορτὲς τῆς Χριστιανοσύνης. Κι ὅμως, μᾶς φαίνεται σὰν ἀναχώρηση, σὰν χωρισμός, ὅτι ὁ Κύριός μας δὲν εἶναι πιά παρῶν μὲ τὸν ἴδιο ἀκριβῶς τρόπο. Οἱ μαθητὲς δὲν ἀντέδρασαν ἔτσι. Θὰ μπορούσε ἡ λύπη νὰ τοὺς ἔχει καταβάλει, αὐτοὶ ὅμως ἀντιθέτως» ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ μετὰ χαρᾶς μεγάλης» (Λουκ. 24:36-53). Γιατί ἡ Ἀνάληψη χαροποιεῖ τοὺς χριστιανούς;

Καταρχάς, διότι η δόξα τοῦ Κυρίου μας εἶναι πολύτιμη γιὰ μᾶς. Ἡ Ἀνάληψη ἐπιστέφει τὴν ἐπίγεια ἀποστολή Του. Ὁλοκλήρωσε τὸ ἔργο ποὺ Τοῦ ἀνάθεσε ὁ Πατήρ, καὶ πρὸς Αὐτὸν τείνει τώρα μὲ ὄλο τὸ εἶναι Του. Σὲ λίγο ὁ Πατέρας θὰ Τὸν ὑποδεχθεῖ, ὅπως ἀρμόζει στὴ νίκη ποὺ κέρδισε κατὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου, μία νίκη ποὺ κατακτήθηκε μὲ τόσο πόνο. Σὲ λίγο θὰ δοξαστεῖ στὸν οὐρανό. Ἡ δόξα καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ Κυρίου μας πρέπει νὰ εἶναι σημαντικότερες γιὰ μᾶς ἀπὸ τὴν «αἰσθητὴ παρηγοριὰ» ποὺ ἀντλοῦμε ἀπὸ τὴν παρουσία Του. Ἄς μάθουμε νὰ ἀγαποῦμε τόσο τὸν Κύριό μας, ὥστε νὰ χαιρόμαστε μὲ τὴ δική Του χαρά.

Στὴ συνέχεια, ἡ Ἀνάληψη σηματοδοτεῖ τὸ γεγονός ὅτι ὁ Πατήρ ἀποδέχεται ὄλο τὸ λυτρωτικὸ ἔργο τοῦ Υἱοῦ. Ἡ Ἀνάσταση ἦταν τὸ πρῶτο ἐκτυφλωτικὸ σημεῖο αὐτῆς τῆς ἀποδοχῆς. Ἡ Πεντηκοστὴ θὰ εἶναι τὸ τελικόν. Ἡ νεφέλη ποὺ σήμερα περιβάλλει τὸν Ἰησοῦ καὶ ἀνεβαίνει μαζί Του στὸν οὐρανὸ ἀντιπροσωπεύει τὸν καπνὸ τοῦ ὀλοκαυτώματος ποὺ ἀνεβαίνει ἀπὸ τὸ θυσιαστήριον πρὸς τὸν Θεό. Ἡ θυσία ἔγινε δεκτὴ. Ὁ Πατήρ ὑποδέχεται τὸ Θύμα, ὅπου κοντὰ Του θὰ συνεχίσει νὰ προσφέρει αἰωνίως τὴ θυσία Του. Τὸ ἔργο τῆς σωτηρίας μας ὀλοκληρώθηκε.

Ὁ Ἰησοῦς δὲν ἐπιστρέφει μόνος στὸν Πατέρα. Εἶναι ὁ ἀσώματος Λόγος ποὺ κατέβηκε καὶ ἔζησε μετὰ τῶν ἀνθρώπων. Σήμερα εἶναι ὁ Λόγος ποὺ ἐγένετο Σὰρξ,

ἀληθινὸς Θεὸς καὶ τέλειος ἄνθρωπος, ποὺ εἰσέρχεται στὴ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Φέρνει μαζί Του τὴν ἀνθρώπινη φύση τὴν ὁποία εἶχε ἐνδυθεῖ. Ἀνοίγει τὶς πύλες τῆς Βασιλείας γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα . Κατακτοῦμε « μέσω πληρεξουσίου» τὰ ἐπουράνια ἀγαθὰ: «ὄντας ἡμᾶς νεκροὺς τοῖς παραπτώμασι ... συνήγειρε καὶ συνεκάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ». Ἐὰν εἴμαστε πιστοί, προόρισε γιὰ μᾶς θέση στὴ Βασιλεία. Ἡ παρουσία μας ἐκεῖ εἶναι αὐτὸ ποὺ ἐπιθυμεῖ καὶ περιμένει.

Ἡ Ἀνάληψη καθιστᾷ γιὰ μᾶς τὴ σκέψη τοῦ οὐρανοῦ περισσότερο παροῦσα καὶ ἐπίκαιρη. Σκεπτόμαστε ἄραγε ἄρκετὰ τὴ μόνιμη κατοικία μας; Γιὰ τοὺς περισσότερους χριστιανούς, ἡ οὐράνια ζωὴ εἶναι κάτι σὰν συμπλήρωμα τῆς ἐπίγειας. Κάτι σὰν ὑστερόγραφο, σὰν τὸ παράρτημα ἐνὸς βιβλίου, τοῦ ὁποίου τὸ κυρίως κείμενο ἔχει γραφεῖ στὴ γῆ. Τὸ ἀντίθετο ὅμως εἶναι τὸ ἀληθινό. Ἡ ἐπίγεια ζωὴ μᾶς δὲν εἶναι παρὰ ὁ πρόλογος τοῦ βιβλίου. Ἡ ζωὴ στὸν οὐρανὸ θὰ εἶναι τὸ κείμενο, καὶ τὸ κείμενο δὲν θὰ ἔχει τέλος. Γιὰ νὰ χρησιμοποιήσουμε μία ἄλλη εἰκόνα, ἡ γήινη ζωὴ μας εἶναι μία σήραγγα-στενὴ, σκοτεινὴ καὶ πολὺ σύντομη- ποὺ ὀδηγεῖ σ' ἓνα ὑπέροχο καὶ ἠλιόλουστο τοπίο. Σκεπτόμαστε πάρα πολὺ αὐτὸ ποὺ εἶναι ἡ ζωὴ μας τώρα. Δὲν σκεπτόμαστε ἄρκετὰ αὐτὸ ποὺ θὰ εἶναι στὸ μέλλον: «Ἄ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε... ἃ ἠτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν Αὐτόν».

Στὸν Ὅρθρο τῆς ἑορτῆς ψάλλουμε: «Ἀγγελικῶς οἱ ἐν κόσμῳ πανηγυρίσωμεν...». Πράγμα ποὺ σημαίνει, ἅς σκεπτόμαστε περισσότερο τοὺς ἀγγέλους, ἅς προσπαθήσουμε νὰ εἰσεέλθουμε στὰ δικά τους αἰσθήματα, νὰ γευθοῦμε κάτι ἀπὸ αὐτὰ ποὺ γεύθηκαν αὐτοί, ὅταν ὁ Υἱὸς ἐπέστρεψε ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρός. Ἄς μεταφερθοῦμε πρῶτα-πρῶτα κοντὰ στὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο καὶ τοὺς ἀγίους, ποὺ θὰ εἶναι οἱ ἀληθινοὶ συμπολίτες μας: «Τὸ πολίτευμα ἡμῶν ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει, ἐξ οὗ καὶ ἀπεκδεχόμεθα σωτῆρα Κύριον Ἰησοῦ Χριστόν». Ἡ ζωὴ μας θὰ μεταμορφωνόταν, ἐάν, ἤδη ἀπὸ τώρα, ρίχναμε τὴν καρδιά μας στὴν ἀντίπερα ὄχθη, πέρα ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόσμο, στὴ Βασιλεία, ὅπου βρίσκονται ὄχι μόνον τὰ ἀληθινὰ ἀγαθὰ μας, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ ὄλων ἐκείνων ποὺ ἀγαποῦμε.

Οἱ μαθητές, ἀφοῦ ἀποχωρίστηκαν τὸν Ἰησοῦ, παρέμεναν πλήρεις ἐλπίδας, διότι ἤξεραν ὅτι θὰ τοὺς ἐδίδετο τὸ Πνεῦμα. Τοὺς παρήγγειλε «ἀπὸ Ἱεροσολύμων μὴ χωρίζεσθαι, ἀλλὰ περιμένειν τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ πατρός...». Ἡ νεφέλη περιβάλλει τὸν Ἰησοῦ, ἀλλὰ δὲν ἔχει πάρει ἀκόμη τὸ χρῶμα τῆς φλόγας τῆς Πεντηκοστῆς Ὁ Ἰησοῦς φεύγοντας μᾶς σταθεροποιεῖ σὲ μία στάση, ὄχι λύπης ἀλλὰ χαρούμενης καὶ γεμάτης ἐμπιστοσύνη προσμονῆς .

«Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εὐλογεῖν αὐτὸν αὐτοὺς διέστη ἀπ' αὐτῶν καὶ ἀνεφέρετο εἰς τὸν οὐρανόν. Καὶ αὐτοὶ προσκυνήσαντες αὐτὸν ἐπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ μετὰ

χαρᾶς μεγάλης.» Νὰ τί θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι γιὰ μᾶς ἡ γιορτὴ τῆς Ἀναλήψεως. Ἐὰν ὁ Ἰησοῦς ἀπομακρύνεται εὐλογώντας, κι ἂν ἐμεῖς Τὸν προσκυνοῦμε γονατιστοὶ ἐνῶ ἀνεβαίνει, θὰ σηκωθοῦμε γεμάτοι μὲ καινούργια δύναμη-καρπὸ τῆς εὐλογίας καὶ τῆς προσκύνησης- καὶ θὰ ἐπιστρέψουμε, ὅπως οἱ ἀπόστολοι, «μετὰ χαρᾶς μεγάλης».

Πηγή: agiazoni.gr